

Ajan näyttäjä Thurin katseli asuntonsa edustalla olevaa aikalaitetta, kiertelevä aikamestari oli sen heille tehnyt heti kun kevätaurinko oli sulattanut lumet. Pyöreässä puisessa alustassa oli kymmenen säteittäistä viivaa reunoilla, ja keskellä pystyssä tikku jonka luomasta varjosta näkee ajan. Thurin oli lähdössä metsästämään villisikoja, aikomuksenaan palata kun tikun varjo lähestyy viimeistä merkkiviivaa. Mutta miten ihmeessä hän tietäisi milloin, kun laite olisi täällä? Äkkiä hän keksi ratkaisun, ja etsi maasta kuivuneen nahanpalan johon piirsi hiilellä kymmenen viivaa reunoille, ja teki reiän keskelle. Sen kun laittaisi maahan ja tökkäisi reikään oksanpätkän, niin aikalaitte olisi valmis. Thurin oli innoissaan osaamisestaan, hän oli keksinyt mullistavan mukana kuljetettavan taskuaikalaitteen. ***** Lepopaikka kuin lepopaikka Faarao Khufu seiso melkein valmiin Akhet Khufun huipulla, hänen vierellään oli nyrpeän oloinen vaimo Meritetes. ”Katso Meri, kuinka suuri ja hieno paikka viettää ikuisuus lähellä Rata”, Khufu kehui. Meritetes huokaisi, ”Niin, sinun suuret kivikasasi”, ”(olisipa muutakin suurta)”, lipsahti vielä ajatuskin. ”Hieno harhautuspaikka tässä”, Khufu sanoi ja laskeutui pieneen kammioon. Meritetes kurkisti alas nojaten samalla askelmien reunalla olevaan kiikkerään kalkkivilohkareeseen, se kaatui jysähtäen ja peitti kammion kulkuaukon täydellisen tiiviisti. ”Hups”, tokaisi Meritetes ja palasi palatsiinsa. ”Kunnioitettu Meritetes, missä mahtaa olla jumalainen Khufumme?” kysyi faaraon neuvonantaja illalla kun ei ollut löytänyt hallitsijaa. ”Ööö...taisi lähteä soutelemaan Niilille, katsomaan Ran laskeutumista levolle”, vastasi Meritetes. ***** Pojan suunnittelu Jumalasta oli kasvanut reipas ja verevä nuorimies. Murros- ja teini-iän levottomat ajat olivat takana, ja tulipa Hänelle mieleen että voisi hankkia vaikka jälkeläisen, poika olisi varmaan ihan hyvä olla. Pojalle voisi nikkaroida oman tuolinkin siihen Hänen oikealle puolelle, siinäpä olisi mukava hallita yhdessä kaikkea. Helposti olisi Jumala voinut pojan tehdä vaikka taivaan pölystä, mutta päätti kuitenkin että voisi olla pojalle hyväksi oikeassa perheessä varttua ja oppia erilaisia taitoja. Ja pääsihän siinä helpolla kun ei tarvinnut itse kakaraa kasvattaa. Joten Hän etsikin kauan sitten kadottamansa pallon, ja kun siellä oli sopivanlaista elämää kehittynyt, niin istuttikin pojan siemenen sieltä löytyneeseen luotettavaan naiseen.